

Thuis
Feestje

Dat hij als verpleegkundige een tijdje op een HIV-poli heeft gewerkt, betekent niet dat hij weet hoe hij met zijn ziekte moet omgaan. In het begin van zijn ziekte voelt hij zich vies. Hij durft vrienden en familie niet meer te zoenen, niet meer uit dezelfde kopjes te drinken. Op een middag gaat hij bij zijn vrienden op bezoek en ontdekt hij boterhamzakjes om alle deurklinken. Zijn vrienden zitten met spathelmen, overschorten en dikke handschoenen aan op de bank. Hij komt niet meer bij van het lachen. Godzijdank weet zijn omgeving met zijn angsten om te gaan. Sinds die dag is de schaamte iedere dag een beetje minder aanwezig.

Diaconessenhuis
Nachtdienst

Ook Jerry van der Weert, de bevriende fotograaf die hem dan al een tijdje aan het volgen is, speelt daar een grote rol in. Het tentoonstellen van zijn foto's, zijn leven, zijn verhaal, hij ziet het als zijn tweede coming out. Hij wil niet meer verstoppen of ontkennen, weg met dat taboe. Hij voelt een verantwoordelijkheid, ook als verpleegkundige, om de wereld te laten zien hoe het echt zit, wie hij werkelijk is.